

БОРБА®

Снимка: интернет

На тези, които са възложили някому пълномощия за представителство и то не се изпълнява от упълномощения **коректно и точно**, няма и не може да има власт, която да ги възпре да използват всички законови средства, за да го отнемат.

Снимка: интернет

На 30 май 2013 г. 13-то българско правителство след 10 ноември 1989 г. (началото на демократичните промени в Родината ни, свързани с вътрешнопартийния преврат, извършен в редиците на 45 години управляващата Българска комунистическа партия) полага клетва пред 42-то Народно събрание.

В състава на правителството (по ресори) заемат министерски кресла следните дами и господа:

Пламен Орешарски – премиер

Цветлин Йовчев – вицепремиер, вътрешни работи

Зинаида Златанова – вицепремиер, правосъдие

Петър Чобанов – финанси

Драгомир Стойнев – икономика и енергетика

Ангел Найденов – отбрана

Кристиан Вигенин – външни работи

Иван Данов – инвестиционно проектиране

Десислава Терзиева – регионално развитие

Хасан Адемов – труд и социална политика

Искра Михайлова – околна среда и води

Петър Стоянович – култура

Димитър Греков – земеделие и храна

Таня Андреева – здравеопазване

Анелия Клисарова – образование

Мариана Георгиева – младежта и спортът

Данаил Папазов – транспорт

Кой кой е
вижте на
последната
вътрешна
корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 4

Книжка двеста и осма

Юли 2013

България е на кръстопът

В зората сме на времето, когато с преоценка на ценностите трябва най-после да наречем нещата с истинските им имена. Време е да кажем ясно и открито **кой кой е и кой за какво се бори**. Отсрочвайки това, тази манифестация в бъдеще неопределено време, ние разпъваме както днешна, така и утрешна България. Несериозно звучи претекстът, че предстои допълнение или изработване на нова конституция и прецизиране на законодателството във връзка с тези изменения, след което ще търсим отговор и на горните въпроси. Най-мекко казано, такива разсъждения са предателство и бягане от действителността. **Необходими са смели и отговорни действия, ако искаме да я има България.** Без колебание и двусмисленост да дадем път на истината – колкото и горчива да е тя. Нима не е очебиен, дори **очевиден** обстоятелството, че самопроизвеждащият се политически и стопански елит от преди 25 години и досега се е вкопчил във властта и се разпорежда с нея единствено и само в интерес на партийните, корпоративните и личните си интереси. Нима всекидневие то не потвърждава, че това хронично и политическо

заболяване – употребата на властта – дава път на негодници, корумпирани, егоцентрични, страхливи и слугински наведени политици, злоупотребявайки с нея, да поставят в бедствено положение цял един народ? Техните действия, колкото и прикрити да са те, водят до патология в обществения живот и ярко изразена насоченост към реставрация на порядките от преди 25 години. Това обстоятелство не трябва и не може да бъде отминато в движение, защото плодовете му са горчиво отровни и сме яли от тях цели 45 години. Днес това тяхно поведение води до натрупване на злоба, гняв и разочарование, изразяващи се във взрив, който извежда хората на улицата.

Дилемата е какво да се прави.

Какъв е начинът този процес да бъде спрял, за да не прерасне в нещо по-голямо и страшно.

За да се запазим от това „по-страшно“, е задължително не утре, а още днес да създадем условия и да се задвижат механизмите, чрез които обществото да контролира политическата и икономическата власт. Тези условия са:

– Оставка на правителството във възможния най-кратък срок.

– Назначаване от президента и под негова егида на действащо служебно правителство, което да изчисти властта вертикално и хоризонтално от партийни зависимости.

– Произвеждане на неманипулирани парламентарни избори.

За да се постигне това в същността му, ни остава да направим върховни усилия и покажем воля за единодействия, с общи усилия да върнем родината ни в лоното на правовите демократични държави, в които върховенството на закона е началото и края на всички действия. Това означава да загърбим

„неизживяната си детска възраст” и като пълнолетни да кажем нашето гръмогласно „НЕ” на носителите на реставраторските процеси, които явно набират скорост.

Не направим ли това и продължим ли да робуваме на виждането на изчакване на външни фактори да решат проблемите ни, ще означава, че продължаваме да робуваме на коварни заблуди и лековерия, които не са добър съветник в трудните моменти, които изживява народът и Родината днес.

Наблюдател на БОРБА

Избори

Избори 2013 г. и нашата българска апатия

Избори 2013 г. показаха отново, че повече от половината българи не се интересуват от това кой ще управлява държавата, а от тези, които се интересуват и ходят на избори, повече от половината гласуват за собствените си грабителни, за една партия БСП на крупния олигархичен капитал, на новобогаташите, на милионерите и мултимилионерите, „компетентните професионалисти”, които, с вродения си инстинкт на крадци и пладнешки разбойници, ограбиха държавата и доведоха народа до просяшка тояга.

Вече 23 години от т.нар. промяна няма никаква промяна. Комунистите не позволяват такава. Чуват се отново гласове за обединение на десните сили, за нова ясна партия. На България е необходима не някаква нова ясна партия, а едно масово движение за духовно възраждане на България. Ръководството трябва да се поеме от високо морални хора и истински патриоти, неучаствали в нито една от досегашните партии. Ние търпим вече 23 години на едно и също място. И няма да мръднем оттам, докато не започнем отначало, съвсем отначало, от 9 септември 1944 г. Да си оправим историята и да дадем еднозначни отговори на историческите събития.

1. Какво се случи на 9 септември 1944 г.? България беше ли окупирана от една чужда държава? Отговорът на този въпрос трябва да даде официална държавна институция, а не само да си пишем и говорим по медиите.

2. Взимането на властта от комунистите на 9 септември 1944 г. беше ли резултат от някакво „всенародно въстание”, или преврат, пуч, извършен от една чужда армия?

3. „Народните съдилища” бяха от юридическа гледна точка неправомерни и присъдите им трябва да бъдат анулирани. Неправомерни бяха, защото от юридическа гледна точка това не беше никакъв съд, защото съдиите и „народните” обвинители бяха неподготвени и единствената им квалификация се състоеше в това, че са членове на комунистическата партия. Съдиите и обвинителите, които нямаха абсолютно никакво понятие за процедурата на провеждане на съдебен процес, както и от правото на защита на обвиняемите. Доказателство за това са и масовото издаване на присъди на вече убити хора.

4. За неправомерен трябва да бъде обявен и референдумът от 1945 г. по следните причини:

а) До този момент в сила беше Търновската конституция, която не предвиждаше провеждането на референдум за формата на държавно устройство. За да се проведе един такъв референдум би трябвало да се направят поправки в Конституцията. Такива поправки са обаче прерогатив единствено на Велико народно събрание. Такова преди референдума не беше свикано.

б) По време на провеждането на референдума България беше окупирана от чужда армия, който факт изключва според международните правни норми свободното изразяване на волята на личността.

5. По време на комунистическата диктатура в България бяха извършени жестоки престъпления срещу човечността. Досега няма нито един комунистически престъпник, който да е осъден.

В Унгария на последните избори 2/3 от унгарците подкрепиха партията на антикомуниста Виктор Орбан, която днес разполага с абсолютно мнозинство в парламента. Новите промени в унгарското законодателство целят отстраняване на влиянието на бившата комунистическа номенклатура в обществения живот на Унгария. Унгарските социалисти ще носят отговорност за престъпленията, извършени по време на управлението на комунистическата партия. Такъв закон прие парламентът в Будапеща, доминиран от дясноцентристката партия „Фидес“. Текстът, с който бившата компартия и нейните приемници са посочени като „престъпни организации“, пише в новата конституция, която влезе в сила от 1 януари 2012 г. Социалистите ще бъдат държани отговорни и за незаконно обогатяване по време на диктатурата и прехода към демокрация. Със закона се спират или намаляват пенсиите на висшите представители на компартията.

На нас ни трябват партньори като партията на Виктор Орбан – „Фидес“.

6. На България един лустрационен закон е от жизнена необходимост.

7. Кой и как ограби и си присвои народното имущество след т.нар. промяна?

Необходим е закон за доказване произхода на богатството, започващо от 10 ноември 1989 г.

8. Въпросът за българските Западни покрайнини е и до ден днешен нерешен. Западните покрайнини бяха откъснати от България и предадени на Кралство Сърбия Хърватия и Словения (КСХС) по силата на Ньойския договор от 1919 г. По силата на кое международно споразумение и решение е обявена Сърбия за единствен приемник и наследник на бившето КСХС, от 1929 г. – Кралство Югославия.

9. По въпроса за Македония:

На 7 септември 2009 г. от 16:10 до 17:00 ч. По германската телевизия n-tv се излъчи филм с историческа тематика: „Велики култури – Византия“. Разглежда се хилядолетната история на Византия от император Константин I, основател на Константинопол, до пагането ѝ под турско владичество през XIV век.

За византийския император Василий II Джон Халдън от Принстънския университет разказва: „...Най-големият враг на император Василий II беше цар Самуил, **владетелят на славянското царство България**, който също така се стремеше към завладяването на целия Балкански полуостров. През 986 г. Василий II претърпява катастрофално поражение, нанесено му от **българите**. Унизен и посрамен, Василий II се заклева да си отмъсти на българите. Желанието му за отмъщение не го напуска в продължение на четвърт век. През 1001 г. Василий II решава отново да тръгне срещу България. През следващите 15 години той предприема множество нападения и набези в отделни райони на Българското царство, разрушава инфраструктурата, опустошава цели райони...“.

Петер Велер от Университета в Сиракуза разказва по-нататък: „...Цар Самуил беше единственият владетел, който беше победил Василий II и затова той трябваше скъпо да заплати. На 29 юли 1014 г. Василий II предприема офанзива и побеждава **българите**, като взема

14 хиляди души пленници. Отмъщението му е жестоко. Той ослепява всички пленници, като на всеки 100 оставя по един с едно око, който да води другите обратно за България. След като цар Самуил вижда осакатените си войници, пада безжизнен на земята. След два дни почива. За тази си жестокост, проявена срещу българските пленници, император Василий II е наречен „Василий II Българоубиецът“...“.

Така завършва описанието на времето, през което царува император Василий II и водените от него войни с **българския** цар Самуил. Никъде и от нито един от тези учени историци не се споменава съществуването на някаква македонска гържава и македонски царе. Обстоятелство, което представлява отличен урок за днешните скопски управници. Да ходят и се жалват при тези световноизвестни учени историци.

Много важни са също и научните твърдения на френския учен Серж Мате, който едва не предизвика „дипломатически инцидент“ при представянето през февруари 2007 г. в Скопие на книгата си „История на албанците“, определяйки „славомакедонския“ като български диалект.

Докато обаче в България управляват комунисти, няма да бъде решен нито македонският въпрос, нито въпросът за Западните покрайнини. Новият комунистически външен министър Вигенин още на втория ден се изказа в полза на едно скорошно членство на Македония в ЕС.

Това би трябвало да залегне в общи линии в програмата на едно ново движение. Убеден съм, че мнозинството от българите ще го подкрепят. Те чакат само своите нови бугители.

България е в беда! Може би така ни е определено – да се лутаме по трънливите думи на историята, но все пак трябва да вярваме в щастливия край! Много скоро българите ще разберат, че са измамени за пореден път от тази прокремълска глутница, че трябва да се приключи с тази агония!

Това е нашият български катарзис, който трябва да изживеем. Всичко останало е само ходене по мъките. А слънцето над България ще залязва все повече и повече, докато един ден излезне съвсем зад хоризонта.

Инж. Георги Чаракчиев

Парламентарни избори – 12 май 2013 г.

Имащи право да гласуват български граждани – 6 956 890;
Гласували – 3 542 204 (50.90%).

No	Вид	No по ред в ЦИК	Име на партия, коалиция или лице	Получени гласове	
				бр.	%
1	ПП	15	ГЕРБ	1 081 605	30.535
2	КП	5	Коалиция „За България“	942 541	26.609
3	ПП	40	Движение за права и свободи	400 466	11.306
4	ПП	14	Атака	258 481	7.293
5	ПП	4	Национален фронт за спасение на България	131 160	3.703
6	ПП	33	Движение „България на гражданите“	115 190	3.252
7	КП	27	Демократи за силна България – Български демократически форум	103 638	2.926
8	ПП	18	ВМРО	66 803	1.886

9	ПП	24	Лидер	61 482	1.736
10	ПП	17	Ред, законност и справедливост	59 145	1.670
11	КП	6	Център „Свобода и достойнство“	57 611	1.626
12	КП	10	Съюз на демократичните сили	48 681	1.374
13	ПП	37	Глас народен	47 419	1.339
14	ПП	26	Зелените	26 520	0.749
15	ПП	1	Нова алтернатива	18 267	0.516
16	КП	36	Горда България	16 126	0.455
17	ПП	19	Демократична гражданска инициатива	15 482	0.437
18	КП	9	Гражданска листа „Модерна България“	14 352	0.405
19	ПП	11	Либерален алианс	8 873	0.250
20	ПП	38	Български земеделски народен съюз	7 715	0.218
21	ПП	42	Партия на българските жени	6 345	0.128
22	ПП	45	Съюз на комунистите в България	6 168	0.174
23	ПП	44	Единна народна партия	6 143	0.173
24	ПП	30	Българска левица	5 924	0.167
25	ПП	35	Българска пролет	4 097	0.116
26	ПП	20	Християндемократическа партия в България	3 722	0.105
27	ПП	22	Средна европейска класа	3 539	0.100
28	ПП	8	Националдемократическа партия	3 445	0.097
29	ПП	34	Демократична инициатива за национално обединение	3 411	0.096
30	ПП	23	Национално патриотично обединение	3 239	0.091
31	ПП	2	Демократическа партия	3 160	0.089
32	ПП	29	Другата България	2 497	0.070
33	ПП	32	Кауза България	2 234	0.063
34	ПП	41	Национално движение „Единство“	1 786	0.050
35	ПП	12	Християнсоциален съюз	1 687	0.048
36	ПП	28	Социалдемократическа партия	1 300	0.037
37	ИК	46	Иван Стоянов Славков	990	0.028
38	ИК	47	Жоро Петров Ничев	739	0.021
			Всичко	3 542 205	50.916

Легенда: ПП – политическа партия; КП – коалиция от партии; ИК – инициативен комитет

Разпределение на мандатите в Народното събрание:

ГЕРБ – 97 мандата;

Коалиция „За България“ – 84 мандата;

Движение за права и свободи – 36 мандата;

Атака – 23 мандата;

Всичко – 240 мандата.

Ясен Бояджиев,
„Дойче веле“

За и против*

Управляващите нямат намерение да се отказват от властта. Протестиращите пък нямат намерение да се отказват от исканията си. Изход не се вижда, но има някои ориентир, които сочат посоката.

България е в поредната си, втора за тази година политическа криза. Първата предизвика предсрочни избори, които без да решат нито един от проблемите, създадоха нови. Напрежението е още по-голямо, а усещането за безперспективност, безизходица и безпътница – още по-тягостно.

КОЙ Е ВИНОВЕН?

Мнозина са на мнение, че главни виновници за това напрежение са загубилите (влезли или невлезли в парламента) партии, които търсят реванш. Да, наистина, не само много партии, но и огромна част от избирателите останаха без свое представителство в този парламент. Същевременно изборите излъчиха управление, което въпреки уродливата игра с парламентарния кворум, породила надежда дори и у мнозина от онези, които не бяха и никога не биха гласували за съставящите го партии, че тъй като вече си има „обеца на ухото“, ще се въздържи от някакви големи безобразия, няма да повтаря свои и чужди грешки и поне за известно време, да кажем за година, ще успее донякъде да донесе спокойствие и стабилност.

Само след броени дни тази надежда бе безвъзвратно попарена с едно назначение, което дойде „като гръм от ясно небе“ дори за най-категоричните противници на това правителство, а и за много от привържениците му. Така именно управляващите, а не някой друг, предизвикаха днешната криза. Вместо да успокоят държавата и обществото, те ги взривиха.

ЗАЩО ТОЧНО СЕГА?

През последните две седмици мнозина се питат: защо никой не протестира, когато един бивш „сикаджия“ оглави професионалното ръководство на МВР; когато галаверите от типа „батко и братко“ бяха превърнати в емблема на България; когато същият „си-

каджия“ вече като министър-председател покровителстваше „Мишо Бирата“? Защо се стигна до протести точно сега?

Този въпрос, макар и някои да го задават, за да бъде омаловажен днешният протест, е резонен. Отговорът му обаче не е никак труден. Първо, защото става дума за процес на натрупване в общественото съзнание (прекалено дълъг процес – заради прословутото българско търпение). И второ, защото с поставянето на едно от най-грозните лица на олигархията начело на една от най-важните държавни институции нагло и безпардонно бе прекратена важна психологическа граница – вече никой дори не си прави труда да прикри-

Снимки: Михаела Катеринска

ва факта, че държавата се управлява от и в интерес на мафията. Затова търпението на обществото се изчерпа и протестът изригна точно сега.

ПЪРВОПРИЧИНАТА

След като скандалното назначение бе преразгледано и отменено и след като се видя, че това няма да е достатъчно, за да заглъхне протестът, започнаха опитите той да бъде компрометиран и обезсилен. Първо бе направен опит да бъдат противопоставени протестиращите на останалите, а днешният протест – на февруарския: хора, на които им е широко около врата, защото са заможни, задоволени и разглежени, могат да си позволят да протестират за някакви отвлечени неща, докато стотици хиляди едва свързват двата края и материалните им проблеми не търпят никакво отлагане.

Нито един такъв проблем не може да бъде решен, преди да бъде отстранена първопричината – срастването на олигархията с властта. Това срастване в голяма степен е ликвидирало върховенството на закона и е обезсмислило демократичните процедури; завладяло е държавните институции, правосъдието и медиите и ги е подчинило на интересите на една малобройна шайка, която се храни с обществени ресурси. Всичко това обезкървява предприемачеството и спъва икономическото развитие. А по този начин прави невъзможно и изкореняването на бедността. Затова борейки се срещу тази първопричина, днешният протест всъщност не се противопоставя на февруарските бунтове, а включва и техните цели.

МАЛКИЯТ ЧОВЕК И ГОЛЯМАТА ОЛИГАРХИЯ

Разликата е в натрупването и обединяването на критична маса от хора, която е осъзнала точната диагноза. Това е и първата победа на протеста. В същото време всички са ясно, че за да започне лечението, „грешката“ на правителството не бива да остава безнаказана. „Извинението“ не е достатъчно, нужна е оставка. Това е краткосрочната цел, която очевидно няма да бъде постигната лесно. Управляващите „се окопават“, вкарвайки в действие целия отдавна изтъркан арсенал от средства – клевети, провокации, засилващ се

Снимка: Борислав Николо

натиск върху медиите, опити да бъдат разединени и сплашени протестиращите. Те от своя страна не бива да допускат да ги обхване отчаянието и трябва да се въоръжат с още повече търпение и упоритост.

Рано или късно това правителство ще падне. Неговата оставка сама по себе си няма да реши нищо. Тя ще е само първа малка стъпка към по-важната, дългосрочната цел – реформирането на държавата. Тази битка ще е много по-трудна и продължителна и ще изисква много повече усилия и постоянство. Олигархията е натрупала огромни ресурси и винаги ще намира нови и нови политически превъплъщения. Обществото трябва да е готово във всеки момент и при всеки подобен повод да реагира така, както го прави днес. Независимо от това кой е на власт – „вашите“ или „нашите“.

ДОКОГА?

Това е и отговорът на въпроса какво да се прави, ако, което е много вероятно, в резултат на бързи избори на власт се върнат предишните управляващи – онези, които днес са се изпокрили, надявайки се, че на фона на днешните ще бъдат забравени техните безобразия. Включително и това как прекрасно и взаимноизгодно си сътрудничеха със същия този олигархичен кръг, чието директно влизане във властта предизвика днешните протести. В такъв случай няма да е чудно, ако в рамките на само една година се стигне до трета криза и трети предсрочни избори. Така ще е докато не си платим цената на помърдяването.

В. „Сега“

* Заглавието е на редакцията.

ПП "Съюз на репресираните в България след 9.IX.1944 г."

Единни срещу комунизма, в служба на свободата,
мира и демокрацията – за България!

София, Зона Б-5, бл. 14, вх. Д

Драги сънародници,

Шестдесет и девета година в България шества призракът на комунизма. Окупацията на чужда военна сила подмени Царство България с уж „народна“ република. БКП получи властта от Сталин като подарък срещу верността си към Коминтерна. Тази чужда на националните ни интереси партия, прикрита зад Отечествения фронт, само до края на 1944 г. изби без съд и присъда над 35 хиляди българи. До референдума за "Република или Монархия" на 6 септември 1946 г. бяха ликвидирани още 65 хиляди граждани, представляващи политическия елит на Царство България (включително с присъдите на т.нар. народен съд).

Суспендирането на Търновската конституция позволи на т.нар. Отечественофронтовска тройна коалиция, съставена от БКП/БЗНС и социалдемократите, да извърши безпрецедентен в историята ни произвол. Типично по болшевишки бе наложен 45-годишен тоталитарен режим на управление и над 1 500 000 българи бяха превърнати в жертви и страдалци на терора на т.нар. пролетарска диктатура. Останалата част от българския народ бе превърната в безучастен наблюдател на тиранията само за да оцелее от своеволията на комунистите в една просъветска република. БКП усилено и неотклонно насочи действията си в планомерна работа срещу интересите и суверенитета на България.

Дворцовият преврат на 10 ноември 1989 г. излъга надеждите ни за действителна демократизация на страната. В лабораториите на ДС бяха създадени „преходните партии“, режисирани от преторианците на бившата номенклатура, за да обслужват приватизацията. Целта бе да предоставят за разпореждане на децата, внуците и хранениците на БКП на национализираното след 9 септември 1944 г. общонационално богатство. Масовите убийства на стотиците хиляди инакомислещи българи е престъпление срещу човечеството, а мащабът на престъпната криминално реализирана приватизация е неговата еманация! Българите демократи бяха не само физически унищожени, но бе присвоена и собствеността им от престъпната комунистическа мафия, ликвидирала човешкия порив за духовно и материално благополучие на всеки един от нас!

Двадесет и четири години вече у нас властта се сменя и предава щафетно на принципа „Аз на тебе – ти на мене“. Партизанщината и теснопартийните интереси противопоставиха гласоподавателите, едни срещу други. Немотията направи възможна покупко-продажбата на гласовете на избирателя, включително корпоративния вот на работодателите олигарси, които шантажират работника да даде своя и на близките си глас само за да запази работата си!

За нас – жертвите, страдалци на комунистическия режим, установен в България след 9 септември 1944 г., оперативното мероприятие на конспиративно режисираните т.нар. граждански протести за свалянето на ПП ГЕРБ от властта е знак, че жизнените интереси на БКП/БСП са сериозно засегнати. Следователно „герберите“ са в правия път, защото, ако комунистите те търпят и си поносим за тях, значи някъде бъркаш! Явно правителството Борисов сериозно е засегнало олигархичните, монополните и организирано-престъпните интереси на БКП/БСП/ДПС, поради което бе принудено да подаде оставка.

Циркът на предсрочно предизвиканите парламентарни избори (месец и половина преди редовните) на 12 май 2013 г. предопредели избора на яловото 42-о Народно събрание. Неговата гранична представителност е безспорно доказателство не само за криза, а и за разпад на държавността. Пировата победа на ПП ГЕРБ овласти тройната нова коалиция да състави правителството Орешарски, разновидност на Беровото! Това е правителството на старото БСП/ДПС статукво на грабежа, но този път с „А-Така“!

Четиридесет и второто Народно събрание започна своята делова работа с решения за промени в правилника си: Разреша се на агентите, доносниците и служителите на ДС да заемат ръководни постове не само в комисиите, но и в дипломатическите служби на РБ! Допуска се възможността, народните представители да променят вота на избирателя, като им се дава правото да станат част от друга парламентарна група. Целта е БСП да купи част от избраните от ГЕРБ народни представители и да си осигури необходимото мнозинство. Така с „преструвката на перестройката“ синовете и внуците на комунистите се опитват да ни поставят в разклучено положение между Европа и Русия. Целта е ЕС да заличи членството ни и да се върнем в прегръдката на „Империята на Злото“! Ето защо: Крайно време е да се научим сами да постигаме идеалите си!

Днес на България са необходими нови лица с нови идеи! Само необременени от миналото политици могат да сменят модела на политическата система, заложен на 10 ноември 1989 г. Затова призоваваме всички национално отговорни български граждани да застанат с нас в поход срещу тройната нова коалиция на „Отечествения фронт“ и „Единни срещу Комунизма!“ всички заедно да постигнем Свободата, Мира и Демокрацията – За България!

Искаме и се подписваме за:

- Незабавна оставка на отечественофронтовското правителство Орешарски – без нито ден доверие, защото назначението на ДПС-олигарха/Дебел Пеевски за директор на ДАНС е като вземеш ключа от рая на св. ап. Петър и го предадеш на сатаната и/или да избереш сина на Димитър Станишев за председател на ПЕС! Да уведомим ПЕС чий син е Сергей Дмитриевич Станишев и как чрез болшевишко-европейски избор бе избран за председател на европейските социалисти! Да попитаме защо това, казват иначе интелигентно момче от Херсон, потомък на терориста Марко Фридман и син на сивия български кардинал на ЦК/БКП/КГБ, не се извини на българския народ за престъпленията на българските комунисти, извършени след 9 септември 1944 г.
- Насрочване на избори за Велико Народно събрание и референдум за република или монархия!
- Нова, действително демократична конституция – За България!
- Забрана за агентите, доносниците и служителите на ДС да заемат ръководни обществено-политически и административни длъжности в държавната администрация и управлението на България!
- Мораториум върху цените на водата, тока, парното, лекарствата и продуктите от първа жизнена необходимост, както и намаляване ставката на ДДС за тях!

Нека се обединим около националния идеал и в единение постигнем благоденствието си!

За България – Национално Мощна и Социално Справедлива!

Бог да ни Благослови!

Тихомир Безлов,
Център за изследване
на демокрацията

4 сценария за изход от кризата

Малка е вероятността правителството да си отиде до седмици, както и да изкара цял мандат

Въпреки изключително неблагоприятното разпределение на депутатите в новия парламент за повечето политически наблюдатели случилото се с партията на Волен Сидеров бе очаквано. Без особени колебания „Атака“ подкрепи правителството на Орешарски поради рисковете, които стояха пред нея. Ако тя не застанеше доброволно зад БСП-ДПС, се очакваше да загуби принудително депутати.

В резултат към 120-те депутати на БСП-ДПС се добавиха и 23-ма депутати на „Атака“ въпреки особеностите на това „добавяне“. Формирано бе едно достатъчно широко парламентарно мнозинство, което предполагаше изкарване на целия 4-годишен мандат. Месец след свикването на Народното събрание и 3 седмици след сформирването на правителството обаче отново имаме сериозна нестабилност.

Предложената графика не е прогноза, а по-скоро схема-инструмент, която се опитва да очертае и свърже най-вероятните варианти за развитието на политическата ситуация в страната, възможните сценарии и техният потенциал да се случат.

Като че ли преобладаващите експертни оценки свеждат бъдещето до 4 основни варианта.

Първият е правителството да си отиде до няколко седмици. Това са очакванията на хората, които са на улицата и вече седмица след избора на Делян Пеевски за председател на ДАНС протестират.

Според политици и коментатори този вариант изглежда с най-ниска вероятност да се случи. Основната причина е, че за разлика от февруари, когато премиерът Борисов смяташе – колкото по-бързо отиде на избори, толкова по-малко ГЕРБ ще загуби, сега ситуацията е много по-различна.

При едни нови избори БСП със сигурност ще изтрие част от електората си, а „Атака“ е много вероятно да не влезе в бъдещия парламент.

В допълнение дори част от протестиращите не са сигурни в това си свое искане, защото се надяват да подкрепят нови политически формации от „нова десница“ до „нови партии на протеста“, несвързани с партиите, били в парламента (каквото и да значи това). Политиците от своя страна очакват поне приемане на „нов Изборен кодекс“.

Вторият сценарий – падане на правителството до няколко месеца, е сравнително най-предпочитаният вариант според проучванията на общественото мнение – 37% (проучване на „Алфа Рисърч“ в периода 13-18 юни). Това е голяма изненада. Обикновено българският избирател не обича изборите и след като е имало вот през май, да отиде до урните отново няколко месеца по-късно е неочаквано развитие. На този вариант залагат и повечето десни политически коментатори.

Според тях преди лятото едва ли ще се стигне до падане на правителството.

Техните очаквания са свързани с допълнителни политически и икономически рискове през есента, което ще доведе до оставка на правителството. В развитието на този сценарий след падането на правителството очакванията са, че шансът за ново правителство, например подкрепено от голяма коалиция, в този парламент са под 10%. Отношенията между двете най-големи политически формации ГЕРБ и БСП са толкова тежки и обществено недоверие към подобен вариант е толкова силно, че този вариант почти никой не обсъжда. В допълнение и ГЕРБ обявиха, че искат нови избори.

Третият сценарий, който се ползва с 20% подкрепа от избирателите, е избори след 1-2 г. Някои от левите политически анализатори предпочитат да говорят за срок до май 2014 г., като новите парламентарни избори бъдат проведени заедно с изборите за Европарламент. Аргументите им към искащите избори бързо са, че така ще се възпроизведе сегашната структура на

нестабилен парламент, защото няма устойчиви нови партии, които да променят статуквото.

Четвъртият сценарий – правителството да изкара целия си мандат, е избран от 18% от общественото мнение. Аргументите на анализаторите за това е, че в парламента има ясно мнозинство от 143-ма депутати и дори част от тях да излязат от него, това не би попречило да се подкрепя едно правителство като това на Орешарски до 2017 г. Основното затруднение пред този сценарий обаче е, че правителството

на Орешарски успя да предизвика негативни нагласи.

При всеки от първите три сценария се предполага, че предсрочни избори ще доведат до възникването на нови големи политически формации, които да предложат нови политически идеи. Основният въпрос обаче е как тези бъдещи проекти да бъдат предпазени от задкулиското политическо инженерство?

„24 часа”

Родолюбие

Дай Бог българският народ все тъй могъществено да се възпламенява

Има дни в календара ни, които са историческата ни памет, гордостта и славата на българина, извор на достойно самочувствие и национална гордост. Шести септември е ден, който ни връща в онези паметни дни, в които българинът е показвал чудеса от храброст в изпълнение на патриотичния си дълг към народ и родина.

„Войници, вече 5-6 години как сме на служба в изкуствено създадената Източна Румелия, която е пряко подвластна на султана. Никой от нас не е заклеван в защита на Отечеството. Тази нощ на мен се пада честта да ви поведат против турското правителство, против неправдата. Заклевам се, че ние ще изпълним дълга си към Отечеството. Да живее съединена България!”

С тези думи ген. Данаил Николаев възпламенява сърцата на войсковите части, отправени към Пловдив, за да извършат велик патриотичен акт – съединението на несправедливо разделената ни от Берлинския договор татковина. „В тази съдбоносна минута вие не сте вече султански войници, а храбри български лъвови на съединена България.” – Заветни думи, вълнуващ, трогателен момент, породил неописуем възторг. И разбира се, войниците се втурват да целуват българското знаме, изработено с любов от Недялка Шилева. Героите на Съединението, а и цял Пловдив запяват патриотичната опълченска песен: „Напред, напред, за слава на бойното поле”. Градът се оглася от възгласите „Да живее съединението!” Възгласи на радост и възторг, изтръгнати дълбоко от сърцето, свидетелство за това, че малка България е силна, когато сама изправи ръст в защита на национални-

те си интереси, без външна намеса и задължаваща помощ, но само с цял народ зад себе си. Изпаднал във възторг от нечуваната и невиджана храброст и безстрашие, същият този генерал ще изрече силните думи, заветни пожелания за българина: „Дай Бог българският народ все тъй могъществено да се възпламенява!”

Пловдив записа името си в славната ни история. Провъзгласено в града на тепетата, съединението на Княжество България и Източна Румелия бе дело на безкористно родолюбиви смели мъже и жени от всички краища на родината. Всеотдайността на правото дело, излялата се на 5-ти срещу 6-ти септември 1885 г. национална енергия, изумиха европейския дипломат, който възкликва: „Една Германия може да чака 100 години за своето обединение, а българите не могат да чакат дори 10...”. Княжеската прокламация към българския народ гласи: „*Като имам предвид благото на българския народ, неговото горещо желание да се слепят двете български държави в една и постигането на историческата задача, аз признавам Съединението за станало и приемам от сега нататък да се именувам княз на Северна и Южна България.*”

А князът е само на 32 години, само с шестгодишно царуване, през което отстоява самостоятелна национална политика, плод на която е Съединението, сам активно участвал в смелата борба за постигането на трудната, но високоотговорна патриотична цел. Да отдадем заслужена почит и уважение на възстановения ни празничен ден.

Елена Вачева – Хасково

Голяма енциклопедия България, издание на БАН, 2011 г.

В новата българска енциклопедия в 12 тома авторите прибавят сведения за личности и събития след 10 ноември 1989 г. Написана е в комунистически дух, както и старата енциклопедия.

В раздел „Литература“, също и в том IV четем: „Връхна точка в литературата е поезията на Никола Вапцаров. Той създава новаторска поезия, изпълнена с хуманизъм... Арестуван през 1942, осъден на смърт и разстрелян.“ Няма никаква информация за делото през 1942 г. срещу ЦК на БКП, от което е видно, че Никола Вапцаров е действал като терорист във вреда на българския народ. Въз основа на изобилните сведения за противообществена и противогържавна дейност по чл. 16 от Закона за защита на държавата е осъден на разстрел с още петима терористи комунисти.

Пред съда поетесата Елисавета Багряна без думи, с поклащане на глава е дала да се разбере каква стойност имат неговите произведения. Вапцаров пише в угода на БКП, служи си с малък набор от думи, вмъква партийни лозунги (д-р Ив. Орешков, „Българските комунисти пожертваха поета Никола Вапцаров“, сп. „Един завет“, 2007, бр. 1; Николай Начев, адвокат, „Напред, другари, смело...“, сп. „Борба“, 2010, март, бр. 2; Николай Колев – Босия, „До министъра на образованието“, в. „Демокрация“, 1992 г., 20 февруари).

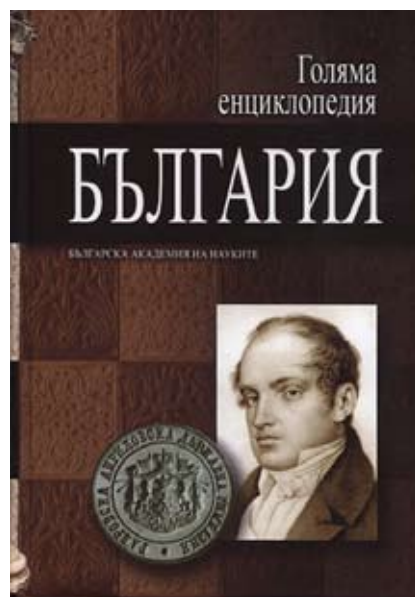
В раздел „История“ е поместена снимка на ликуващи хора, развели червени знамена, с пояснение „Образуване на ТКЗС в с. Караджово, Пловдивска област, 1945 г.“. Няма пояснение, че първите кооператори са били малоимотни селяни и цигани. За насилственото коопериране са написани томовете литература, но за това се премълчава.

Определение на „народния съд“: „Название на временно действащ съд, създаден от правителството на Отечествения фронт въз основа на Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане на България в световната война (октомври 1944)... През 1992 г. е отменена Наредбата-закон за съдене от Народния съд. През 1996 с решение на Върховния съд пристъпите на Първи и Втори състав на Народния съд са отменени, делото е прекратено.“ Премълчава се, че от юридическо (вкл. Конституционно) гледище „народният съд“ е незаконен акт, издаден от незаконна държавна институция в противоречие с предвидения от Конституцията ред. Елитът на нацията беше поголовно унищожен. Червеите варвари извършиха най-масовите убийства на държавни дейци в световната история. Публикувана е снимка на многохиляден митинг пред Съдебната палата в подкрепа на „народния съд“ без пояснение, че това са тълпи, докарани под строй, на които е наредено да викат „Смърт! Смърт!“.

За село Скравена, Ботевградско, има подробни сведения още от дълбока древност, снимка на паметник-костница на 10-те ботевци четници, но не се споменава за концлагера за цигани по времето на комунизма, те нямат паметник, всичко е заличено.

„Героят от Лайпцигския процес“, родоотстъпникът, съветският гражданин от български произход Георги Димитров „защитава честта и достойнството на българския народ. От обвиняем той се превръща в обвинител“ и прочее величания за вожда, които знаем от учебниците при комунизма.

„Тодор Живков – член на щаба на Първа въстаническа оперативна зона (имало ли е такава?!). Под негово ръководство е създадена Първа софийска партизанска бригада „Чавдар“...

Съден за незаконно раздаване на пари за представителни нужди на държавния апарат, на жилища и коли... На 9 февруари 1996 г. Общото събрание на Върховния съд признава на Живков статут на бивш държавен глава и прекратява делото срещу него.”

Били ли са партизани Тодор Живков и Добри Джуров? „На 18 май 1944 г. излиза заповед, подписана от щаба на НОВА до всички партизански командири. Тя е косвено свидетелство за всички налични командири по това време. Аз имам тази заповед. Там не присъстват имената нито на Тодор Живков, нито на Добри Джуров. И още един факт. След като се установява правителството на Кимон Георгиев на 9 септември, на 10-и излиза заповед на новия военен министър Дамян Велчев за присвояване на военни звания на всички партизани. В тая заповед пак ги няма имената на Добри Джуров и Тодор Живков.” (ген. Стоян Шиндаров, комунист, „Тодор Живков и Добри Джуров лъжеха, че са били партизани”, в. „Вестникът”, 2008 г., 14-20 ноември, стр. 10).

Следват хвалебствия за дейността на Людмила Живкова.

Андрей Луканов „...арестуван и подведен под отговорност за отпускане на кредити и безвъзмездна помощ на някои развиващи се страни. През март 1997 г. Европейският съд за правата на човека в Страсбург обявява решенията на прокуратурата за неоснователни. Убит пред дома си в София.” Няма виновен комунист, всички са невинни.

Анжел Вагенцайн – писател, сценарист, драматург. Ръководител на бойна група по време на съпротивителното движение 1941-1944, има смъртна присъда. Завършва драматургия в Москва (1950)... Орден „Стара планина” I степен. Носител на френското звание „Офицер на Ордена на заслуги към нацията”. За дейността му след 9-и – нито дума. Не е забравен и брат му Емил Вагенцайн – кинооператор.

Павел Матев, Гиньо Ганев, Хр. Стоичков, Ахмед Доган, Вежди Рашидов, Сергей Станишев... Не е пропуснат нито един изявен комунист (с портрет), дори Ванга и Астор. Султани, паши (с графични изображения), джамии – в угода на ДПС. И нито един антикомунист.

В енциклопедията не се споменава полк. Ив. Бонев – командир на легендарния 9-и Пловдивски пехотен полк, награден с орден „За храброст” лично от командира на Първа армия ген. Вл. Стойчев през октомври 1944 г. Полк. Бонев е убит в концлагера „Росица” през 1946 г. „Пропуснат” е и видният общественик и писател Петко Огойски, депутат от 7-то ВНС, чиято трилогия „Записки по българските страдания 1944-1989” трябваше да влезе в учебниците по история и литература още преди 20 години. В тази енциклопедия няма място за живота и делото на Илия Минев, д-р Иван Дочев, проф. Марко Г. Марков, Лъчезар Тошев. По комунистически се пишат и учебниците. Целта е да расте невежо и покварено поколение, което лесно да бъде манипулирано.

БАН си остава бастион на комунизма, в който се подвизават върли комунисти и нито един добросъвестен българин, който да напише истинската история за поколенията. Тези злонамерени псевдоисторици трябва да бъдат изгонени оттам и мястото им да заемат знаещи и родолюбиви българи.

Във всички бивши социалистически държави е основан Институт за национална памет. Само българският парламент отказва да гласува Закон за Институт за националната памет, за разкриване на комунистическите престъпления.

Продажни управления на политическите партии водят до обезличаване на българската идентичност. Продават българска територия! Не се интересуват от Западните покрайнини, които можем да си върнем. По БНТ се lee турска реч. Досега са построени около 1500 джамии. Конституцията забранява етнически партии да влизат в управлението на страната. Крайно време е да се забрани самозабравилата се етническа партия ДПС.

Само способни родолюбиви българи могат да защитават българските национални интереси и такива трябва да поемат управлението на държавата.

Надежда Любенова

Фалстарт на новото правителство

Въпреки че Бойко Борисов и ПП ГЕРБ спечелиха проведените парламентарни избори неотдавна, вотът на българския народ бе подменен, и то само с един глас. Гласът на „големия националист“ Волен Сидеров, с което се легитимира новото правителство на тройната коалиция БСП-ДПС-Атака.

Но още в първите действия и решения на правителството на Орешарски (един много добър икономист, но явно подложен на натиск от страна на БСП и ДПС) проличават известни негативи: ирационализъм, популизъм и демагогия. Да анализираме последователно някои от тях.

ИРАЦИОНАЛИЗЪМ

1. Увеличение на размера на обезщетенията за отглеждане на малко дете (от 1 до 2 години) в размер на 310 лв. (от 240 лв.). По асоциация тук възниква един основен въпрос с голямо национално значение: Кой от етносите в България ще бъде най-облаготелстван в случая? И няма ли тези пари да отидат „на вятъра“ след като голяма част от ромските деца, като поотраснат, не ходят на училище? По този начин те не добиват нито знания, нито някакъв трудов опит и естествено безработицата при тях е най-голяма, в това число и престъпността, особено битовата. Каква е ползата тогава за българската държава? Нека да има увеличение за всички майки – български гражданки, но при определени условия и изисквания.

2. Предложението за изучаване на майчин език в българското училище. Кой е майчиният език? Ромският ли? Диалектно турският ли, или официалният литературен турски език? Каква полза ще има тогава младият български гражданин от турския етнос? Та той майчиния си език никога няма да го забрави. Защото освен че го говори вкъщи свободно, говори го и навън. Но ако не се акцентира върху усвояването на бъл-

гарския език в българското училище, младите български граждани от турския етнос никога няма да стигнат до чудесния български изказ на Лютви Местан. От неговия великолепен стил (по съдържание и форма) трябва да се учим и ние, българите. Дълбоко съм убеден, че умните родители на нашите деца от турския етнос много добре разбират, че правилното усвояване на българския език е главно условие за просперитета на техните наследници в България.

ПОПУЛИЗЪМ

1. Защо след обещанието на Станишев за откриването на 250 хиляди работни места, правителството на Орешарски нищо не говори по този въпрос?

2. Защо, след като българският народ спонтанно се надигна срещу високите цени на тока, днес Орешарски ни увещава, че те няма да се вдигат? Той не разбра ли, че народът иска сваляне на цените, а не тяхното замразяване?

3. Защо нищо не се говори за увеличаване на пенсиите и то да бъде диференцирано? Нима е социално справедливо бившата червена аристокрация, която по времето на Живков взимаше най-големите заплати, и то за този, дето „духа“, днес да вземат най-големите пенсии? (В Полша, Чехия, Унгария и т.н. отдавна те бяха намалени от 30 до 50%.) Това беше една от най-големите грешки на всички правителства от 1989 г. досега – че не вдигна диференцирано пенсиите.

4. Нищо не се прави по пенсионната реформа. Ако остане тази система, приложена от Дянков, за ежегодно увеличаване на възрастта на пенсиониране, това ще бъде много грешен ход на новото правителство. Не дай Боже, ако решат да изравнят пенсионната възраст на жените и мъжете на 65 години (по указание на Брюксел). Това ще взриви българския народ и миналите протести за тока ще бъдат една бледа сянка на това, което

ще се случи. Можем ли да сравним условията и стандарта на живот на жената в която и да е европейска държава с този на масовата среднотатистическа българска жена, която след работа бърза да се прибере у дома, където я чака нелеката домакинска работа, грижа за децата, семейството и т.н.

ДЕМАГОГИЯ

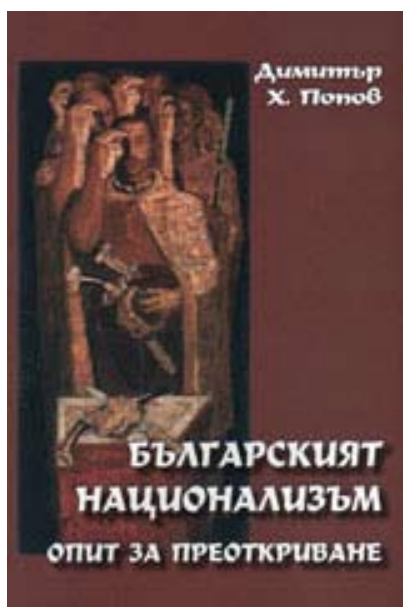
1. По въпроса за АЕЦ Белене Орешарски уклончиво намекна за евентуален рестарт на проекта. Това явно е станало под силния натиск на БСП. Защото той като много добър икономист си дава ясна сметка, че този проект, едно, че е нерентабилен, но няма да има и външен пазар. Не е възможно, след като днес ние имаме резервни мощности на ел. енергия, които не можем да пласираме както на вътрешния, така и на външния пазар, да строим нова АЕЦ (да не забравяме, че в Сърбия, Турция и Гърция също строят АЕЦ). Единственото правилно държавническо решение е окончателното закриване на строежа на АЕЦ Белене на каквато и да е цена.

2. Решението на парламентарното „номадство“. Позитивното в това решение е, че напусналият парламентарната си група депутат няма право да носи със себе си държавната субсидия. Но тази субсидия не бива да остава в съответната парламентарна група, тя трябва да се върне в държавната хазна, а напусналият депутат да се изхвърли от парламента. Той няма право да бъде повече народен представител, защото е изменил на своите избиратели. Този конституционен принцип на „свободния мандат“, според който депутатът представлява целия народ, а не само избирателите на партията си, е парекселанс пълна глупост и демагогия.

Визирахме най-основните грешни първи стъпки на правителството на новата тройна коалиция. Ако то не се коригира, го чака съдбата на старата тройна коалиция, но в много по-съкратен срок. Дали обаче ще може да направи това, имайки предвид този конгломерат от скрити задулисни противоречия на неговите съставки БСП-ДПС-Атака? Животът ще покаже.

Димитър Х. Попов

**„Българският национализъм” –
опит за преоткриване**

БАЛКАНИТЕ В ГЛОБАЛНИТЕ ИНТЕРЕСИ НА САЩ

В края на 90-те години българското общество не успя да избере почтения път на своето развитие. Въпросът за насилието върху държавността на страната от 1944 г. не беше поставен. Имаше все още живи твърде много гузни съвести от онова време. В неумолима борба започна да се създава една нова политическа класа. Както обикновено става, тя премина през различни стадии в своето развитие. За жалост моралът, компетентността и отзивчивостта към обществените нужди не са измежду нейните приоритети.

Една незаконно създадена република в средата на 40-те години остава да тежи върху българската история и в съзнанието на последните поколения българи, родени през 20-те и 30-те години. Скоро и те ще си заминат. Един нов народ, нито по-добър, нито по-лош, може би ще постави пред своите политици въпроси, които досега бяха премълчавани...

Все пак по-добре е всичко да стане по-рано, за да не се повторят предишни нещастия...

От огледалото на времето ни гледа изкривеното лице на нашия преобърнат живот. В него разпознаваме гротескните физиономии на днешни лидери. Издължени, сплескани, с огромни изпъкнали очи, примигващи зад бляскави стъкла на маркови очила. Изтърбушени от морал и родолюбие. Да, това са те. Това е животът, който сами избрахме. Това е той – нашият изтърбушен живот.

ПРОГНОЗА НА ИНТЕРЕСИТЕ

Кратката илюзия, че „Студената война“ е приключила и че проблемите „Изток-Запад“ по същество престават да бъдат актуални, отлетя още в началото на 90-те години. Разпадането на „минисръбската империя“ Югославия показва на САЩ и на НАТО, че Русия не е загубила рефлексите си на Балканите и че макар и приглушено, тя ще отстоява позициите и влиянието си върху широки обществени кръгове и територии в региона.

Истинско безумие би било, ако САЩ повярват, че бившите комунисти и генетично откърмени империалисти ще превърнат Русия в демократична страна. Че имперският нагон за могъщество и разширение ще се трансформира в зачитане на суверенитета и правата на други народи. Чечения е една илюстрация за жестокост, отмъстителност и империализъм. Тя е едно предупреждение, не по-малко страшно от хитлеристкото нахлуване в Чехословакия през 1938-1939 г.

Балканите, със сегашното структуриране на интересите, откриват изключителна възможност на Русия отново да се вклини в НАТО като отдели южния му фланг, обхващащ Гърция и Турция, от изнесените му по източните граници на Унгария, Чехия и Полша позиции.

Режимът на Милошевич и запазването на политическо и военно присъствие в Сърбия е от ключово значение за стратегическите разчети на руския генерален щаб. След това идва редът на България. **Ние сме реалният „коридор“ и потенциалният (макар и несигурен) съюзник. Без България цялата руска схема на присъствие на Балканите се сгромолясва. Ето защо Русия прониква у нас с непознати досега мащаби и средства. Като се възползва от традиционната мудност на Запада, тя се настани в най-невралгичния отрасъл на българската икономика – най-вече енергетиката, на която от десетилетия държи суровинния монопол. Всъщност чрез енергетиката в момента Русия държи под контрол цялото ни национално стопанство.**

Проектът „Баку-Джейхан“, макар и все още неприведен в изпълнение, създава сериозни страхове в енергийните кръгове в Москва. Възможността за алтернативни енергийни източници в района на Балканите, в това число и за България, разкрива потенциал за намаляване на стратегическото присъствие на Русия в район на тристагодишен интерес.

Друг особен сектор на присъствието на Москва у нас е все още съществуващият интерес в оръжейната ни индустрия. Патенти, кооперативни производства, пазари, оспорване на собственост, това е една блокираща система на отбранителните възможности на страната ни.

И сега идва редът на политическото присъствие. Не се иска голяма наблюдателност, за да проличат интересите. Вгледайте се във водещите риватизатори, в участниците в големите сделки, осигурили руското присъствие у нас, вгледайте се в лицата – членове на големите енергийни „бордове“, членове на съответните парламентарни комисии, разтворете страниците на българските и на някои специализирани издания в чужбина и ще разберете почти толкова, колкото знае една добре осведомена разузнавателна служба. Защото и нейните работници също четат с внимание и анализират информацията от вестниците и списанията.

И още нещо. Анализирайте поведението на българските политици (а защо не и военни) от т.нар. първи ешелон в няколкото рискови ситуации през последните две-три години.

Припомнете си физиономииите им. Прочетете изказванията им. Опитайте се да откриете някаква последователност и категоричност в тях. Най-после (ако желаете) сравнете всичко, което изследвате, със ситуацията по същото време в северната ни съседка. И ще си направите изводите. А те са, че сегашното поколение български политици страда от страхов комплекс от Русия. Той е унаследен от присъствието на бившия Съветски съюз близо половин век у нас и от по-голямата или по-малка „интегрираност“ на сегашните ни управници във „вчерашната“ комунистическа българска действи-

телност. Създавали са се различни по характер зависимости, които неизбежно, под въздействието на някои събития, се „реактивират” в съзнанието и в поведението на българските политици.

Без всякакво съмнение през годините на тоталитарното управление до 1989 г. руснаците са имали у нас собствено разузнаване. То е действало независимо от „сътрудничеството” между КГБ и ДС на територията на България и извън нея. Твърдения за обратното от страна на някои бивши комунистически управници у нас са напълно безпочвени. Никой не е бил длъжен да им съобщава за подобни действия, нито пък да им иска съгласието. Може да се предполага, че при подбора и употребата на сътрудници у нас съветските тайни служби са използвали руския белогвардейски емигрантски контингент. Преобладаващата част от белогвардейците бяха кадрови военни с отлична подготовка и за тях не е представлявало никаква трудност да изпълняват определени „поръчки” от Москва или от руската резидентура в България. Характерен пример в това отношение е разгромът на английското военно разузнаване в България през 1941 г. Основният „кадрови” потенциал на англичаните тогава са били руските белогвардейски офицери. Не е изключено към този период – януари-февруари 1941 г. – самите болшевики да са подхвърлили на германския Абвер и на българското военно контраразузнаване информация за англичаните. Това между другото се оказва честа практика в подмолните действия на съветското и на германското разузнаване през Втората световна война. Твърде вероятно е жертва на такова „сътрудничество” на тайните служби на руснаци и германци през 1843 г. да е станал и цар Борис III.

Другата основна и решаваща възможност на съветското разузнаване в България са били самите българи. Може би най-ценните сътрудници са били подбрани от следващите и специализиращите в руски учебни заведения и военни академии наши сънародници. Техният брой е твърде внушителен, тяхната средна възраст днес е около 40-45 години, а тяхното учение в политическия живот, в икономическия и културния живот на страната е много активно. Така че **руската „пета колона” в страната ни днес е в пълна бойна готовност, добре прикрита под различни „покриви”. Нейната главна задача е да забавя, да възпрепятства и да пречи на подготовката ни за влизане в Североатлантическия пакт.** Ето защо съвършено разбираема е припряността на българския президент, когато е готов да предложи военни бази и съоръжения на НАТО – само и само да се създадат по-реални условия за нашето членство в пакта.

Днес обстановката на Балканите отново се влошава. „Активизирането” на албанската въоръжена съпротива в Югоизточна Сърбия може би е ферментът за нова военна акция срещу режима на Милошевич. А възможно е и да е отвличаща вниманието акция за удар в друга посока.

Нарастват предположенията, че след цели десет години американците вече са напълно наясно за значението на нашия регион за евентуално бъдещо развитие на обстановката около Русия. Ето защо те толкова упорито изграждат военната си инфраструктура в западната част на Полуострова.

Балканите и азиатската част на Турция заемат една внушителна територия от над 1,5 млн. кв. км с човешки потенциал от около 130 милиона души. От стратегическа гледна точка това е възможно най-добрият плацдарм за ограничаване на евентуални бъдещи руски опити за ново проникване и обратно, за придвижване на изток и североизток. Регионът е свързан чрез Турция с изключително важния Кавказки район, където поне една планинска република желае да стане по-скоро член на НАТО. Чрез турскоговорещите централноазиатски държави, бивши съветски републики, се образува една голяма ислямска дъга, където заплахата от религиозния фундаментализъм на афганистанските талибани е съвършено реална. Така че възможността на САЩ да контролират и направляват процесите за „притискане” на Русия от юг са доста ограничени. Ето защо те обръщат все повече поглед към Иран, където „очовечаването” на фундаментализма би могло в бъдеще да е модел и за други райони. Разбира се, най-доброто изходно положение би било разширяване зоната на демокрацията и разпространето ѝ върху Русия. По този начин в целия огромен регион на Източна Европа и Близкия изток би се създадо равновесие на силите и възможностите за сътрудничество и ползотворно използване на огромния суровинен и интелектуален потенциал.

При дадените обстоятелства обаче може да се предполага, че събитията в Северен Кавказ са добре координирана акция за ангажиране на силите и вниманието на Русия в една изключително кръвопролитна война срещу Чечения. Безспорно там протичат два успоредни процеса: единият е борбата на чеченския народ за национална независимост, която се води с подновявана периодичност вече двеста години, другият процес е битката за контрол върху петролните и газови трасета и върху тайните пътища на хероина, пренасян от Югоизточна и Централна Азия към Европа.

Много трудно е да се идентифицират тези процеси един от друг, но безспорно е едно – че и двата работят срещу интересите на Русия в Кавказкия район. И двата процеса подхранват действия за по-нататъшното разпадане на постсъветското пространство.

Слизането на Борис Елцин от политическата сцена на Русия и изборът на Владимир Путин за президент очертават идването на младата, енергична и брутална руска политическа класа, която, изкачвайки се към върховете на политическата власт, успя да натрупа значително състояние. При всички случаи тя ще бъде по-националистическа и самоуверена в своите действия. С това вероятността от нарастване на опасността за световния мир странно ще корелира с възможностите за постигане на компромис със Запада.

В заключение ще отбележим, че нарастването на неизвестностите в развитието на обстановката на Балканите, както и с бъдещите ходове на Русия в нашия регион се поставя все по-остро въпроса за влизането на България и на Румъния в НАТО. Не е достатъчно за това само нашето усилие. Необходимо е САЩ да разберат тази необходимост и да ускорят този процес, като скъсят сроковете за приобщаването на страната ни в Североатлантическия пакт.

Подценяването на последиците от евентуално забавяне на установяването на НАТО в целия Балкански регион ще бъде ново ужасно нещастие за България, което тя трудно ще може да преодолее.

Анализ

А сега накъде

„Един народ можеш да го лъжеш един път, можеш два пъти, можеш три пъти, но вечно не можеш да го лъжеш.“
(Томас Джеферсън)

Минаха парламентарните избори, при които ПП ГЕРБ спечелиха и както винаги, „биха“ БСП. Но не успяха да спечелят 121 гупутатски места, което не позволи на Б. Борисов да състави самостоятелно правителство (даже загубиха 19 места спрямо миналите избори).

Този резултат не беше неочакван след три и половина годишно negliжиране на социалната политика от правителството и насочвайки цялото му внимание към показно инфраструктурно строителство.

Голяма част от делегатите на ПП ГЕРБ не подкрепиха проектозакона на Л. Тошев за отмяна на давността на престъпленията на комунистическия тоталитарен режим, като логическо продължение на приетия закон от 40-то НС за обявяване на комунистическия

режим за престъпен. А законът за лустрацията изобщо не влезе в дневния ред. Това не дефинира ПП ГЕРБ като дясноцентристка партия. С това правителството на Б. Борисов загуби доверието на част от българската демократична общност (две трети от тези 45% негласували).

Прояви се известна доза надменност на част от ръководните структури в някои области към останалите дясноцентристки партии и формации.

И не на последно място – в навечерието на изборите Б. Борисов и Ц. Цветанов бяха залети от интриги и компромати (особено в деня за размисъл), което е грубо нарушение на Закона и незабавно прокуратурата и съдът трябваше да се произнесат по казуса. Цацаров реши да проверява апартаментите

на Цветанов, а защо не направи това срещу червения олигарх Герзов (собственик на Пловдивския панаир и сградата на ЦУМ) или да провери имотното състояние на Георгий Дмитриевич Станишев? А относно незаконните полети на Б. Борисов с държавни хеликоптери и самолети, преди да повдигне обвинение, Цацаров да се разрови в архивите на ЦК на БКП, за да види колко пъти Тодор Живков и членовете на ЦК са пътували с държавни хеликоптери и самолети, включително и бащата на Сергей Станишев – Дмитрий Яков Станишев. Да не говорим за воаяжите на „световния ловец“ П. Кубадински. Докога с двойните стандарти?

Не е вярно, че февруарските протести бяха срещу Б. Борисов и ГЕРБ. Самият факт, че във Варна, където те бяха най-многолюдни, Б. Борисов и ГЕРБ спечелиха убедително изборите за кмет. В днешните протести напоследък някои провокатори (предимно от „Атака“ и ДСБ) се мъчат да включат и офиса на ГЕРБ, но твърде неуспешно!

Какво всъщност е днешният парламент, тандемът БСП-ДПС (сиамските близнаци)?

Въпреки гръмките обещания на Станишев, че БСП ще победи убедително на изборите, това не се случи. Ако не беше подкрепата на ДПС, БСП щеше да продължава да си стои в опозиция. А без решаващия глас на „големия националист“ Сигеров нямаше да го има и правителството на Пламен Орешарски. Много интересно как този иначе сериозен човек и добър икономист се „хвана на въдицата“ на Станишев-Местан и прие да стане премиер, за да служи като параван и „да обира пешкура“ за техните кадрови издънки като Д. Пеевски, И. Иванов и кой знае колко други ще последват в средния ешелон на властта.

Станишев и елитът на БСП много добре трябва да разберат, че нито Мартин Шулиц, нито ПЕС ще ги спасят от народния гняв, ако продължават да бъдат „лява партия от червени олигарси“ и „маша“ в ръцете на Доган.

Определено в политическото пространство най-стабилно от 24 години насам стои ДПС. Особено днес, благодарение на умния и интелигентен Лютви Местан, който много ловко използва „железния“ си електорат и съветите на един изключително голям политически играч – агент на няколко чужди разузнавания – Ахмед Доган. Жалко, че огромната част от българските турци, които морално бяха смазани и унижени от ексцесите на Възродителния процес, проведен по указание на ЦК на БКП, да продължават да подкрепят нейната модификация БСП. Много скоро забравиха, че един от идейните архитекти на Възродителния процес беше бащата на Сергей Станишев – Дмитрий Яков Станишев, член на ЦК на БКП.

А „Атака“ можем да определим като стока с някои добри качества, но в страшно калпава опаковка, благодарение на психическата неуравновесеност и нетактичност на нейния лидер Волен Сигеров.

При тази политическа действителност какво стана в дясното политическо пространство? Пълна скръб! Защо угасва синята идея?

Още в началото на прехода най-верните и последователни борци за истинска свобода и демокрация, за социална справедливост и социален просперитет – Съюзът на репресираните от комунистическия тоталитарен режим, беше умишлено negliжиран. Не случайно от 39-то НС досега няма нито един народен представител на Съюза. Още по времето на Иван Костов бяха забравени такива емблематични личности на „синята идея“ като Илия Минев, Стефан Вълков, д-р Грозев и т.н. Репресираните от комунистическия тоталитарен режим не са само страдалци, а са преди всичко борци за свобода и демокрация, и то в най-жестоките години от комунистическия режим. За разлика от „дисидентите“ като Ж. Желев, С. Бакиш, А. Вагеницайн, П. Симеонов и др., които изказваха своите антикомунистически идеи в някои от уютните софийски кафенета и квартири и не ги грозеше робския каторжен труг и

опасността всеки момент да им бъде пръснат черепът от тоягата на надзирателя и хвърлени на прасетата за храна, каквато беше реалната жестока действителност на хилядите жертви на комунистическия тоталитарен режим. Да не говорим за „големия демократ“, бившия преподавател по марксистко-ленинска политикономия Иван Костов от семейство на активни борци и със съпруга, 20 години щатен партиен секретар?

Защо когато синята идея светеше най-ярко на изборите през 1997 г., когато ОДС спечели 137 депутати със свой президент П. Стоянов и мин.-председател Костов, не се приеха трите фундаментални закона на демокрацията: за лустрацията, за досиетата, да няма давност за комунистическите престъпления. Нещо, което още в началото на демократичния преход се направи в държавите от съветския блок – Полша, Унгария и т.н., и затова те отидоха много напред. Страницата на антикомунизма е затворена там.

Тук възниква въпросът актуален ли е антикомунизмът днес за всяка една истинска дясноцентристка политическа формация. За разлика от останалите посткомунистически държави, където тази страница отдавна се затвори, у нас тя стои отворена. Пълна илюзия е, че ще бъдат забравени зверствата на комунистическия тоталитарен режим: повече от 130 хиляди избити без съд и малка част от тях със смъртни присъди. Изпратени в 65 комунистически концлагера около 90 хиляди, интернирани повече от 42 хиляди, репресирани с глоби около 30 хиляди души. Или общо репресирани – около 300 хиляди (по данни на проф. Диньо Шарланов – бивш член на БКП). Не може наследниците на репресираните да затворят тази страница, без да имат морално възмездие. Ние не искаме вендетата, а само търсене на законна съдебна отговорност с прилагането на тези два закона – за лустрацията и отмяна на давността (да не забравяме, че такива закони още през 1990 г. настояваше да се приемат не кой да е, а самият ген. Славчо Трънски, който лежа

окован във вериги в Старозагорския и Софийския централен затвор по времето на Т. Живков). За голямо съжаление все още у нас тези закони не са приети, а те са основен критерий за това дали една партия е дясноцентристка или не. Нещо повече, сегашният министър на външните работи Кристиан Вигенин – една напълно неподходяща за поста личност, говори за реабилитация на бивши агенти и доносници на ДС.

Сигурен съм, че както М. Шуц, така и ПЕС няма да простят това на Станишев.

Какво трябва да направи българската демократична общност в този критичен момент? Канализиране на протестите по посока на две основни изисквания: незабавна оставка на правителството на Орешарски; предсрочни парламентарни избори за Велико народно събрание, което да приеме нова конституция; или незабавна промяна на Конституцията като философията на нейното съдържание се подчини на основополагащото понятие демокрация – народовластие.

1. Суверенът (народът) да има реални права за пълен контрол над всички власти в една демократична държава: законодателната (от НС до общинските съвети), изпълнителната (от министър-председателя до областните управители и кметовете), съдебната (на всички нива). При доказани нарушения да се търси най-строга съдебна отговорност от всички лица, нарушили своите задължения.

2. Намаляване броя на народните представители на 100. Китайският гигант с над 1 милиард жители има 800 депутати, а ние, българите – 7 милиона, имаме 240 депутати.

3. Мандатност на депутатите (максимално 2 мандата) и отнемане на какъвто и да е имунитет, изборност и сменяемост по всяко време.

4. Депутатската заплата да не е по-висока от средната за страната и забрана за промяна на партийната принадлежност. Реши ли да напусне партията, от която е избран, депутатът напуска парламента.

5. Узаконавяване легитимността на дадена партия само с наличието на 100 000 членове, да видим тогава дали ще имаме 240 партии.

6. Реална пазарна икономика. Ликвидиране на всички монополи в енергийната система, ВуК, селското стопанство, търговията.

7. Драстично намаляване на квотите за производство на скъпа ел. енергия, като 90% от евтината от АЕЦ Козлодуй се насочи към битовата сфера и 10% към едрия бизнес, а не обратното, както е сега. Богатите да ползват евтин ток, а бедните – скъп ток!?

8. Основните енергоносители: електроенергия, петрол и газ да бъдат изцяло в ръцете и под контрола на обществото, за да се упражнява ефективен и постоянен контрол.

9. Мораториум върху всички приватизационни сделки и концесии и проверка за тяхната законност, още от 1990 г.

10. Българската природа – планини, реки, море, да бъдат пълна държавна собственост.

11. Разкриване на престъпленията на всички управляващи партии и правителства от 1989 г. досега и при доказани престъпни

действия да се търси най-строга наказателна отговорност от провинилите се.

Само по този начин ще бъде пречупен гръбнакът на меланжово оцветената политическа мафия, която 20 години смуче безнаказано от гръба на българския народ. Тогава ще има пари и за пенсии, за заплати, майките, лекарите, учителите и т.н.

Затова всички честни и почтени българи трябва да се обединим за създаване на мощна синя коалиция в състав: СДС, БНФ, Инк., Съюз „Истина“, „Горяните“, БДФ, ДСБ (без Костов и неговия антураж), „Радикали“, ССД, Обединени земеделци, СДП, Българска лига за правата на човека, НЗС „Илия Минев“, РЗС и др. десни политически формации към тях, ще се присъедини и Федеративният съюз на репресираните от комунизма (обединяващ четирите съюза).

Дано този път всички ние да не допуснем грешките от миналите избори. Няма друга разумна алтернатива. Другата е игрането на „бял кон“ на Доган зад паравана на БСП и началото на края на българската държавност.

Цветан Цанински –
председател на ОС на Съюза
на репресираните, Шумен,
зам.-председател на ЦС

Автентично

Венелин Бараков,
историк

Демокрацията в криза или завръщане към автентичността

Народният протест и недоволство от властта на монополите в България помете правителството на ГЕРБ. Отиде си едно от най-слабите правителства в най-новата история на България. Никога, през т.н. преход, българско правителство не се е представяло с толкова неграмотна, арогантна и цинична физиономия. Емблемите на това управление: Бойко Борисов, Цветан Цветанов, Цеца Цачева и Искра Фигосова, показаха как не трябва да изглеждат държавниците на България. Потвърди се фактът, добил вече почти аксиома-

тична стойност, че лидерският тип партии са израз на сериозни икономически интереси, които се защитават и реализират чрез всички възможни средства на управлението. Протестът на гражданите премина под мотото: „Долу политическата мафия“. Сливането на властта и икономиката е най-точният репер, който характеризира монопола на ГЕРБ над властта, съдебната система и МВР, икономиката, енергийните дружества и големите играчи в земеделието. Българското общество язко се изправи срещу заграбването на цялата

власт в държавата, срещу профанизирането на политиката и изборния процес, срещу липсата на прозрачност, компетентност и свободна конкуренция в икономиката, срещу поруганото свободно слово. Няма как в България да не се натрупа социално напрежение, което намери и повод – високите сметки за ток, и причина – овластяването на едрия капитал и сливането на икономиката с държавната власт, за да изрази дълбокото разочарование на всички обществени слоеве от проваленото управление на ГЕРБ и Бойко Борисов.

Провалът на кабинета „Борисов“ извади на показ най-големия проблем в българското общество: отношението към властта, т.е. проблемът какво да се прави с властта след като се дойде на власт. Този основен проблем очерта другото измерение на социалното напрежение – кризата на демокрацията в България. Проблемът за легитимността на властта е много по-сериозен и дълбок, отколкото се опитват да го представят и съответно да го замажат традиционните политическите партии и големите медии. Този основен проблем може да се постави и дефинира по следния начин: Не е важно как се стига до властта, важно е какво се прави или не се прави с нея! Как се управлява? Как да се държи човек, когато дойде на власт? Какво спира и затормозява общественото развитие на държавата? Един пример. През Възраждането българите нямат своя държава и свое представителство във властта. Но дейтелността и енергията да твориш са огромни. Сега имаме държава с демократично управление и безчет властници и кандидати за власт, но унието и измъчеността спират всеки творчески устрем. Къде е грешката?! В сливането на властта и икономиката, обединяването на корпоративните икономически интереси и управлението. Властта има доста различни приоритети и задължения и стопанското развитие е само едно от тях! Трябва ли да посочвам грижата за образованието, културата, здравеопазването, осигуряването на реда и зачитането на законите – сфери – оставени на автопилот, negliжирани и превръщащи се в бремене за хората, които достойно работят в тях! Монополизирането на пазара и налагането на груба сила в икономиката е в разрез с всички теории и практики на демократичното

развитие. Властта в България се превърна в машина на сериозни икономически изгради и отбори. Българската олигархия сменя партии и лидери и определя политическото статукво в държавата. Правителството на ГЕРБ бе марионетка на това статукво. Защо ПП ГЕРБ е по-опасна за бъдещето на България от БСП? ГЕРБ се очерта като лидерска партия от кастов, фашизоиден и олигархичен тип. Нещо повече. Тя се превърна в крепител на монополите в България, подмени автентичния десен модел, изгради се и работи като тоталитарна партия, което я сближава с партиите от комунистически тип като БСП. Шена хора, като Борисов, Цветанов и лица от корпоративни кръгове, държат цялата власт и контрола над медиите; системата на МВР бе върната към милиционерското време, за да изпълнява политически поръчки и да оказва натиск върху свободомислещото гражданство. Моделът на дихотомия ГЕРБ-БСП е удобен и при провал на едната партия махалото се задвижва и отива в обратната посока – един добре замислен, безупречен и добре режисиран спектакъл, дело на червената олигархия в България.

Редът, който Бойко Борисов обеща на гражданите, не се осъществи. Провалът на неговото управление може да се резонира по следния начин: направи няколко големи гафа, с които окончателно постави демокрацията в страната на сериозно изпитание. Кабинетът „Борисов“ има най-голяма вина за хаоса в държавата, за разпада на държавността, за поругаването на институциите и символите на държавността. За подменянето на вота на българския гражданин, който вместо борба с корупцията получи скрито и задкулисно управление на олигархията и на едрия капитал. Стагнацията на българската икономика, разорението и ударите срещу дребния и средния бизнес са най-сериозната грешка в управлението на ПП ГЕРБ, което доведе до нарастващата бедност и обезличаването на българина като идентичност, като възможности и като творец на собствения си живот и свободния пазар. Липсата на визия, стратегия и прозрачност на решенията на кабинета „Борисов“ вкараха страната в дълбока политическа и обществена криза. Това е криза на потъпканата демокрация, на уродливите форми на груба власт и липсата на обществен

дебат и уважение към политическия опонент. Липсата на компетентност у министрите и на грамотност в народните представители на ПП ГЕРБ формализира работата на институциите като парламент, президент и областно управление и отврати хората от евроинтеграцията. Липсата на прозрачност в управлението на парите от еврофондовете, както и тромавата бюрократична система не дават достъп на гражданите и бизнеса до възможностите за финансиране на успешни проекти. Българинът се превърна в маргинал в собствената си страна. България потъна под прага на бедността. И излезе на улицата. Това бе единственото достойно решение.

Но улицата не може и няма способности да управлява. А се оказа, че никой в България и никоя от партиите в опозиция не бяха подготвени за политическата криза. Нищо, че говореха непрекъснато за оставки. Всички те принадлежат на миналото. Бъдещето е на възрадалия се национализъм.

Това, което наблюдавам днес, е най-тъжната България. Помня комунизма, началото на демокрацията и сега – разлагащата се гържавност. Но не си спомням по-тъжна България. И то без да сме водили война! Демокрацията в България е поставена на сериозно изпитание и преосмисляне. Икономическите структури и корпоративните отбори търсят легитимност и овластяване. Ето защо скоро ще бъде отново поставен въпросът за бъдещото управление, броя на депутатите в парламента и т.н. Моделът на Русия и Путин, т.е. президентска република, разделена на губернии, за които евентуално е мечтал Борисов и българската олигархия, в България е неприложим заради свободолюбивия характер на българина и заради вроденото му чувство за справедливост. Ако българската олигархия припозна Борисов като удобен за нейните интереси и го наложи като креатура, трябва да стане ясно, че народът ще продължи да реагира срещу посегателствата върху свободата му. Срещу изпразването на кесията му и дискредитирането му като човешко същество. Дори да заблуждаваме Европа с привидните си реформи, няма как да избягаем от собствената си идентичност. Промяната в конституцията, за която толкова се говори, би имала ефективност, ако България се върне към

модела на конституционната наследствена монархия, при която българският монарх може да се превърне в безспорния морален авторитет и фигура, разполагащ с реална власт да разпуска парламента и да сменя правителства. Като историк смятам, че този вариант би задоволил българското общество, което е преситено от неефективността на изпълнителната власт и злоупотребите с властта за натрупване на капитали и лично облагодетелстване – лавинообразно нарастваща порочна практика, на която трябва да се сложи край. Поради неефективността на българската съдебна система само монархията може да има тежест в един бъдещ проект за управление на България, санкциониран от Велико народно събрание.

За да стане това, обществото се нуждае от просветена власт. И няма как българинът да не е чувствителен по темата за властта. Защото няма по-голямо опиянение на този свят, по-голяма страст от властта. Властта! Властта на родителите над децата им, властта на работодателя над работниците му, на политиците над гражданите. Няма по-силен наркотик от властта! Властта и страхът от смъртта превръщат човека в животно. Живеем във века на най-тежкото робство. Робството на тези, които се разпореждат, които властват над мислите ни, желанията ни, убежденията ни и дори над вярата!

Днес българите сме по-разделени от всякога. Но причината за това е у нас самите, у днешните българи. Човек има две възможности в своя живот: или да стане по-добър човек, или да се откаже! Това е урокът, който трябва да ни води. Така както обединението като народ ни е направило по-силни, способни да преодоляваме всякакви кризи. Българската политика през последните години може да се охарактеризира така: популизъм, цинизъм и комплекси. Сигурно Дертлиев, Савов и другите големи личности от зората на демокрацията се обръщат в гробовете. Уви! Но за да събориш едно нещо, първо трябва да си градиш. А за да построиш нещо друго, първо трябва да си придобил умения за това. За да стане политик, на човек му е нужно красноречие. За да бъде гържавник, му е нужна библиотека с книги. Които да бъдат прочетени. И има значение дали обича хората.

Гости на
„Борба“

Национална
съпротива

mail@nsaprotiva.com
www.nsaprotiva.com
0894 604 588

Пореден отпор на националисти и
футболни фенове срещу агресивното
налагане на хомосексуализма

За поредна година чужди и соросидни организации развързаха кесиите си за вече ежегодния педераст-парад. Техните „прасета-касички“ отново бяха малобройната хомо-дружина, представена от ЛГБТ-Действие и обичайните им кресливи дружки от БХК, ХоРа и подобните им никому ненужни паразити. За съжаление, за поредна година и столична община даде съгласието си, като тук е моментът да заявим на „уважаемата“ г-жа Фандъкова, че на следващите избори може да разчита на гласовете на шепа педераста, но не и на многобройните националисти, които отново излязоха да изразят гласно позицията си срещу агресивно налаганата содомия. Така стеклите се обстоятелства в държавата попречиха на извратенците да парадират, но бъдете сигурни, че те ще направят всичко по силите си да оправдаят парите на покровителите си и ще натискат общината за нова дата на мероприятиято си, докато точат сополи в американското посолство.

Въпреки отпадането на датата на гей-парада, бе взето решение контра-митингът да се състои. И така на 22 юни 2013г. в 12:00 ч. на пилоните на НДК се бяха събрали около 150 представители на БНС, Национална съпротива и футболните агитки, представени от Елена Ваташка. Новината за отмяната на гей-парада обаче явно бе демотивирала една част от противниците му, затова и митингът не бе масово посетен. Цялото пространство пред НДК пък бе заето от измъчени хора, които крещяха различни лозунги, вееха знамена и се редяха един през друг пред камерите на медиите, за да се оплачат от правителството и от трудния си живот. Ние като цяло ги подкрепяме, но смятаме, че днешните протести са яхнати от различни партии и политически трупове, които със зъби и нокти бранят статуквото на капитала си. В тази обстановка там бяхме и ние – хората, които презират налаганата глупост за две майки или двама бащи и застават зад нормата на хетеросексуалното семейство, съставено от мъж и жена, възпитаващи децата си в християнски ценности и родолюбие. Така към 12:30 ч. със скандирания „Стига чужд диктат – не желаем гей-парад!“, „Пазете децата от разврата!“ и развени трибаграница шествието се отправи по бул. „Витоша“ към Паметника на незнайния воин. По идея на един от организаторите бе издигнат транспарант с надпис „Ах, Европо! Блуднице вавилонска! Мръснице содомска!“ Чрез този надслов ние искаме да покажем, че остро се противопоставяме срещу налагането на педерастията и педофилията като норма в и без това умиращата Европа. По пътя си шествието мина покрай всички онези, които смятаха съботата само за почивен ден и се възползваха от всяко възможно кафене на „Витошка“, за да ни наблюдават, подсмивват или възмущават. Празните погледи на минаващите покрай мероприятиято хора като че ли мотивира съратниците да викат още по-силно, за да се чуе гласът им. Станахме свидетели и на една комична случка по пътя ни. От една от преките изскочи разтреперана анемична госпожица, която започна да хвърля домати по съратниците. Явно обаче слънцето я беше напекло повечко и двата ѝ опита бяха крайно неуспешни. Истински талант си е да пропуснеш бавно движеща се тълпа от 2 м, но за толкова им стигат силите на миличките. Жалката провокация не проработи, а вместо това всички участници в шествието се смяха и освиркаха неадекватната дама, като случилото се само развесели активистите и повдигна настроението им. Съветваме въпросната девойка с доматите да хапва повечко и да си взима по-често лекарствата. Покрай протестите наизлязоха всякакви шизофреници, но те все пак са наши съграждани и ние трябва да мислим и за тях.

Накрая националистите стигнаха до финалната си точка, старателно придружавани през цялото време от органите на реда. Много от присъстващите бяха дошли с децата си, които жадно попиваха от струящия национализъм и родолюбие. Речи държаха Пламен Димитров (БНС) и Благовест Асенов от Национална съпротива, като думите им бяха насочени към това, че сме длъжни да продължим борбата си с всичко, което разяжда България – борба с политици, борба с педерасты, борба с опорочаването на моралните ни ценности и на българските ни традиции. Призоваваме националистите и футболните фенове за по-масова поява следващия път, защото ние сме активната част от българската младеж и единствените, които са готови да свалят правителства и гей-лобита с цената на собственото си здраве. С разходки на по биричка и „нежни“ революции нищо няма да се промени. Нищо никога не се е променяло. Смятаме, че историята на го е показвала многократно.

За България – свобода или смърт!

Актуално

Ясен Бориславов

Всички партии на прехода бяха деца на Великата Мутра Майка, която зададе посоката и старта на т.нар. демократичен преход. Новото дясно трябва да се роди от друга утроба

Април 1990 г. Д-р Желев на митинг на онова СДС, което все още го има на теория, но не и на практика. Снимка: Иво Хаджимисев

Изборите на 12 май т.г. постигнаха поне един безвъпросно сигурен резултат. **Бъдещето на парламента и правителството може да изглежда неясно, но е сигурно, че през май т.нар. автентична десница умря след дълго и отегчително боледуване.** Умря от болестта, от която уж я лекуваха разни баячки и знахари. Тя **внезапно изнемощи още след завръщането на царя и за следващите десетина години стана политически излишна.** Присъствието ѝ *ante mortem* имаше повече сантиментална функция. Царят изпълни ролята на политическо мюре и го направи качествено. Както

Какво да е новото дясно? И как да го познаем, когато се появи?

обича да се шегува един приятел: **„Комунистите върнаха царя, за да не връщат отечеството“.**

Това вече е минало. Нека сега опитаме да погледнем в бъдещето.

„Липсва ми дясното“, каза наскоро в една телевизия новопокръстеният в животворящия ляв купел Мартин Захариев. Сигурно е, че не само на него липсва, а **щом нещо липсва на повече хора, има вероятност то отново да се появи, преобразено и жадно за нов живот.**

Как ще изглежда новото дясно? Този въпрос вече си задават разни политически влѣхви, надвесени над люлката на нероден Петко. Как да го познаем, когато даде първи признаци на живот? Как да бъде разпознат този политически ембрион, когато отново бъде заченат, и как да бъде успешно износен?

За да се появи нещо ново на бял свят, първо някой трябва да го измисли, да си го представи. После

идеята може да се материализира, а може да се окаже и ялова

Няма причини с новото дясно нещата да са по-различни.

Какво точно е българското дясно, за изминалите двадесет години не е станало съвсем ясно и сигурно това е основната причина за неговата печална съдба днес. Това политическо божество имаше толкова различни ипостаси, че границата му с лявото често изглеждаше неразличима. **Имаше хора и нрави, заради които лявото и дясното изглеждаха единосъщни.**

Какво да е новото дясно?

В християнското богословие е прието същността на Бога понякога да се обяснява не чрез това, което Той е, а чрез онова, което не е, чрез

форми на отрицание – невидим, нетварен, неизменяем и т.н. Нарича се апотафическо богословие. Ако същият подход се приложи към новото дясно, би се получил любопитен етико-естетически образ на политическа формация, каквато старото дясно може би на моменти се е опитвало и е искало да бъде, но не се е получавало.

В представите на по-образования десен избирател новото дясно има няколко ясни апотафически параметъра.

Той очаква то:

1. да не е милиционерско;
2. да не е мутренско;
3. да не е криминално;
4. да не е популистско;
5. да не е чалгарско;
6. да не е олигархично.

На кое от тези условия отговаря ГЕРБ, сочен от някои като новото дясно? На нито едно.

Което впрочем е валидно и за останалите партии на прехода.

Чалгарското в случая не трябва да се разбира като музикална, а като житейска стилистика. Например „либералният алианс“ на Марешки и Яне Янев е политическа чалга. Заменките на гори и дюни също са чалга, както и договорите за скъпия ток от ВЕИ и двата „американски“ ТЕЦ-а в „Марица-изток“.

Новото дясно ще бъде разпознато, ако заговори с нов език.

Той трябва да е различно от хлевоустата реч на Мая Манолова и Корнелия Нинова, различно от просторечието на Бойко Борисов и мисловно тромавия изказ на Цветан Цветанов относно всичко, което имаме като каквото и да било, различно от маниерното фразьорство на Лютви Местан, както и от френетичните изблици на Сидеров.

Фразата: „Вие сте прости и аз съм прост, затова се разбираме“, не е дясна фраза. Десният човек вместо това би казал: „Вие сте умни и аз разчитам на това, за да се разбираме.“ Дори и с риск да не бъде разбран.

От дясното не се очаква да кокетничи с проситията – нито с чуждата, нито със собствената. То е някак по условие образовано. И лявото може да бъде образовано, но има известен нюанс. Лявото е образовано някак „между другото“, докато дясното е „преди всичко“ образовано. При лявото образоваността е по-скоро желана екстра, докато при дясното е по-скоро императив. Естествено, по отношение на собствената образованост никой не е застрахован срещу саможнителност и фанфаронство, поради което тези неща се срещат еднакво често и отляво, и отдясно.

Нека припомним, че квазидесницата в лицето на ГЕРБ постави начело на държавата пожарникар за премиер и физкултурник за вътрешен министър сред рояк калинки. Почти се сбъдна идеята на Ленин някой ден и обикновена готвачка да управлява държава.

Истеричният антикомунизъм беше черната дупка на старото дясно. Войнстващият патос се окача за опаковка на един друг авторитаризъм – десен, но не по-малко отблъскващ от комунистическия. Нещо като „срещу комунистите по комунистически“. А щом нещо е „по комунистически“, то няма как да бъде демократично.

От новото дясно се очаква да не потъва в бездната на антикомунизма, защото, както твърди Ницше, **колкото повече се вириш в бездната, толкова повече и бездната се вири в тебе.**

Деликатна тема е отношението на новото дясно към корпоративния капитал. По принцип е нормално да се очаква взаимно привличане, но у нас корпоративният капитал изглежда прикачен по-скоро към лявото, както стридата живее прикачена за скалата. Дясното беше мека скала и имаше обичай да се люспи.

Новото дясно у нас може да се окаже със „зелен“ оттенък. Това би го направило различно от традиционното европейско дясно, където екологичните движения са по-скоро в левия спектър.

Репер на новото дясно може да се окаже и г-н Николай Барекров

Чува се, че щял да прави дясна партия. Това може да е виц, а може и да е истина, която да се превърне във виц.

Отношението към този майстор на новинарския трилър може да бъде индикация за автентичност или сигнал за фалшива политическа бременност. Не знам защо, но като чух за този авторски проект за реанимиране на дясното, се сетих за един епизод от романа „Папеса Йоана“ на Емануил Роидис. Там някъде в началото бъдещата папеса и нейният любовник Фрументиос бягат от някакъв германски манастир, яхнали и двамата едно магаре. И докато преминавали в магарешки тръс през манастирското гробище, хайванчето свилю уши в знак на протест срещу непосилния товар и надало такъв гръмък рев, че „умрелите се пробудили, помислили, че е прозвучала тръбата на Страшния съд, и подали плешивите си глави из гробовете“. Та Барекров с нещо напомня за единия от тримата участници в тази сцена.

В близките седмици и месеци несъмнено ще има и други подобни сигнали. Вече се усеща как някои мумифицирани герои на прехода

надигат глави, готови да се подредят на опашка за нова доза политически ботокс.

И лявото, и старото дясно у нас бяха с общ политически произход. Всички партии на прехода бяха деца на Великата Мутра Майка, ако ни бъде позволено така почтително да наречем партията, която зададе посоката и старта на т.нар. демократичен преход. Новото дясно, за да е наистина ново,

трябва да се роди от друга утроба. Ако се получи, след време това може да отвори път и за едно ново ляво, което също така да не бъде милиционерско, мутренско, криминално, популистко, чалгарско и олигархично, защото демокрацията наистина има нужда от два крака. **И това би било началото на края на прехода.**

В. „Сега”

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,

Напоследък в нашия печат все по-често се употребява пътеводният лозунг на българските легиони, който гласи: „Ние се борим за изграждане на национално могъща и социално справедлива България”. Този лозунг е бил пътеводна звезда на легионерите през времето, когато съществуваше Легионът. Радостен е фактът, че този лозунг не е изгубил своето значение и досега, макар че е издигнат още през 1930 г. В бр. 3 на списание „Борба” на стр. 25 е дадена идейната платформа на политическа формация „Национално единство”. Там е използван същият лозунг и е представен като главна цел. Авторите заслужават поздравление, защото това е мечта за всеки българин. Целта на моето писмо е да се коригира грешката, която се допуска при употребата на крилатия лозунг. Национално могъща и социално справедлива България. Грешката е тази, че много автори неволно заменят прилагателното „могъща” с „мощна”. Могъщество и мощност са две понятия, които са коренно различни. Могъществото означава силна власт и то е политическо понятие. То няма измерение. Мощността е техническо понятие. То означава работа, извършена за една секунда. Има основна мерна единица, която се нарича ват. Хиляда вата са кловат, а една конска сила има 736 вата. Когато се създаде Легионът през 1930 г., се използваше прилагателното **могъща България**. Този лозунг се носи повече от 80 години в сърцата на честните българи, които са чакали, чакат и сега да се сбъдне. Аз съм оптимист и вярвам, че скоро ще дойде този ден. Ние, българите, сме велик народ и ще преодолеем разделението, което съществува сега в нашето общество. В САЩ живеят 300 милиона, но имат две основни партии: демократи и републиканци. У нас сега са регистрирани повече от 400 политически партии и съюзи. Редно е да си зададем въпроса накъде отиваме. Отговорът е логичен – на изчезване. Българският народ всяка година намалява с 50 хиляди души, защото раждаемостта е по-малка от смъртността. В замяна на това циганите непрекъснато растат. Ако продължи тази тенденция, ние, българите, ще бъдем малцинство, а циганите ще ни управляват. През последните 23 години никой от управляващите не направи необходимото да се уреди този въпрос. Нашите управници се интересуват от това как да се задържат на власт и как да натрупат по-голямо богатство. Умишлено се настройват малцинствата срещу българите под влияние на чужди интереси. Тъй като нищо не се прави в това отношение, резултатът е отрицателен. Време е да се създаде партия или политически съюз, която да поведе българския народ към светлите хоризонти на неговото бъдеще.

Инж. Кирил Крумов, Враца

Уважаеми г-р Цветков,

Благодаря за изпратеното от Вас писмо до редакцията на сп. „Борба”. Към него Ви прилагаме и три материала, засягащи наша публикация на стр. 4 и 5 в мартенския брой на списанието. Материалите завършват със *Следва*.

Позволете ни да Ви помолим да бъдете любезен да ни изпратите и останалата част. Запознавайки се цялостно със съдържанието им, ще бъдем в състояние да отговорим на репликата Ви.

За редакцията, с уважение: Спасов

† Скръбна вест

ТОДОР ПЕНЕВ Роген май 1930 г., Лесово – България Починал април 2013 г., Илинойс – САЩ

Баща му Георги Дерменджиев, след като е бил заплашван с убийство в България, за да се спаси, избягва в Турция. От там емигрира в Америка. След неговото бягство семейството му е изселено в Делиормана и подложено на всекидневен тормоз. Не можейки да устои на него, Тодор последва примера на баща си и през Турция и Белгия емигрира в Америка, установявайки се при баща си в щата Илинойс.

Сестрата на Тодор също прави опит да напусне родината си нелегално, но бива заловена на границата и върната в следствените зандани на Държавна сигурност. Там тя е подложена на неописуем тормоз, жестокости и изнасилвания. При нея в килията са пускани заразени от краста кучета. Вследствие на съжителството с тях болестта се придава и на нея. При това състояние тя полудява и бива изпратена в психоболницата в Раднево, където завършва живота си.

Както баща му, така и Тодор бяха активни членове на Българския национален фронт и не жалеха красноречието си при популяризиране идеите на фронта, насочени към освобождаване на родината ни от комунистическото робство.

Изказваме нашите съболезнования на фамилията му.

Бог да го прости!

Български национален фронт

Тъжен помен

БОГДАН КОНСТАНТИНОВ ВЕЛИЧКОВ 1925-1947

Богдан Константинов Величков е убит през 1947 г. при опит да избяга от терора, установен в България след завземане на властта от комунистите в окупираната ни от съветските войски Родина. Лобното му място не е известно и до днес, както и извършителите на това престъпление.

На снимката: Александър Дърводелски и Богдан Стефанов – племенник на убития Богдан Константинов, пред паметната плоча, поставена за него в Софийските централни гробища.

Български национален фронт

Тъжен помен

ХРИСТО ХРИСТОВ април 1925 – юни 2012

Навърши се една година от смъртта на нашия добър приятел Христо Христов.

През целия си живот той се бореше за правата и свободата на македонските българи.

След като премина през югославските концентрационни лагери и затвори, той емигрира в Белгия, а оттам – в САЩ. Въпреки далеч от родината си, Христо и там продължи да развива родолюбивата си дейност.

Български национален фронт

Пламен Орешарски – министър-председател. Като експерт финансист в периода 1992-1997 г. е участвал в: реструктуриране и договаряне на външния дълг на България; изготвяне на законодателството за Валутния борд; либерализиране на валутния режим; регламентиране на пазара на ценни книжа. Партийната му кариера в СДС се провали, според запознати, по причина на нерегламентираните му срещи в бизнесмени. Това го мотивира да се обърне и ориентира към БСП, което му донесе и министерското кресло при тройната коалиция. И него, за съжаление, той не можа да капитализира. По мнение на специалисти, въпреки че: наложи плоския данък; реформира приходната администрация; успя с мъка да удържи натиска на разходите. Определено носи вина за нереалистичния бюджет в изборната 2009 г., подценявайки нуждите на момента, което донесе и изборния крах на коалицията.

Цветлин Йовчев – вицепремиер и вътрешни работи. Две години (2009-2011) – директор на ДАНС. След подаване оставка от този пост е съветник по сигурността в Министерския съвет при премиера Бойко Борисов. С избирането на Росен Плевнелиев за президент напуска МС и става началник на кабинета му. Но и тук не се задържа дълго, напускайки „по лични причини“. Завършил е Висшето военноморско училище във Варна.

Зинаида Златанова – вицепремиер и правосъдие. Има висше юридическо образование. През 1998 г. оглавява дирекция „Европейска интеграция“ към екоминистерството. През 2007 г. е начело на Европейската комисия в България, назначена директно от Брюксел.

Петър Чобанов – финанси. Доктор на макроикономическите науки, преподавател в УНСС – експерт, с когото Орешарски работи от години. От 2005 до 2009 г. е назначен от парламента за председател на Комисията за финансов надзор.

Драгомир Стойнев – икономика и енергетика. Доц. д-р Стойнев е от младата генерация на БСП. В правителството на Бойко Борисов е председател на Комисията по труда и социалната политика, а преди това е бил в икономическия екип на президента Първанов. Магистър е по икономика от Сорбоната – Париж. От 2005 г. е икономически съветник на премиера Сергей Станишев.

Ангел Найденов – отбрана. Завършил е военноморското училище във Варна със звание „инженер навигатор“. Един от най-подготвените депутати в сферата на отбраната и сигурността. От 1995 г. и досега е депутат от БСП. Член е на парламентарната комисия по външна политика и отбрана.

Кристиан Вигенин – външни работи. Завършил е УНСС. Евродепутат от БСП. Специалист е по международни отношения. Издигането си в партията дължи на близките си отношения със социалдемократа Сергей Станишев.

Иван Данов – инвестиционно планиране. Доктор на архитектурните науки в УАСГ. От 2006 г. е доцент по специалност „Архитектура на сградите, конструкции, съоръжения и детайли (жилищни сгради)“, ВАК. От 2013 г. е професор по професионално направление „Архитектура, строителство и геодезия“, УАСГ, София.

Десислава Терзиева – регионално развитие.

Магистър по право, има опит, придобит от работата й на различни нива в няколко министерства. От 2011 г. и досега е директор на дирекция „Стратегическо развитие и координация“ към Министерския съвет. Била е шеф на дирекция „Национално транспортна политика“ в транспортното министерство. Близко 10 години е заемала различни длъжности в Министерския съвет и Министерството на регионалното развитие.

Хасан Адемов – труд и социална политика. Доктор по медицина, завършил Медицинския университет във Варна, специалист анестезиолог-реаниматор. От 1997 г. и досега е депутат от квотата на ДПС. Експерт е в социалната сфера, пенсионните и здравни реформи.

Искра Михайлова – околна среда и води. Библиограф, завършила Ленинградския държавен институт по култура. Специализирала е в САЩ, Германия и Англия по проблемите на сътрудничеството с ЕС и информационните технологии. Депутат в 41-то Народно събрание от квотата на ДПС. Била е зам.-министър на регионалното развитие и благоустройството.

Петър Стоянович – култура. Философ и историк с богата политическа кариера. Започнал е като парламентарен секретар при Надежда Михайлова. През 2001-2003 г. става секретар на НС на СДС. През което време става член на движение „Гергьовден“ и там поема длъжността политически международен секретар. По-късно става председател на движението.

Димитър Греков – земеделие. Професор, ректор на аграрния университет в Пловдив. Експерт по бубарство. Основната му задача като министър в настоящия кабинет Орешарски е да възроди животновъдството, специалност, която преподава на студентите в Пловдив. Смята се за близък на члена на ЦК на БКП Георги Гергов.

Таня Андреева – здравеопазване. Акушер-гинеколог, шеф на общинската АГ болница „Шейново“. Влиза в политиката през 2007 г. посредством СДС и движение „Гергьовден“. През май т.г. е избрана за депутат от гражданската квота на БСП.

Анелия Клисарова – образование. Професор, ректор на Медицинския университет във Варна. Медиите изнасят, че е била близка на общинския червен лидер във Варна Борислав Гуцанов. Два мандата е била общински съветник от гражданската квота на БСП. При последните избори е включена в депутатската листа на социалистите. Клисарова започва политическата си кариера от НДСВ и две години по-късно се ориентира към лявата идея.

Мариана Георгиева – младежта и спортът. Професор, специалист по синтаксис в Института по български език към БАН. Чете лекции в Университета по библиотекарство и информационни технологии. Дългогодишен служител на Министерството на образованието. Съветник на председателя на ДПС Люtfи Местан.

Данаил Папазов – транспорт. Капитан, изпълнителен директор на Пристанище Варна. Назначен е на тази длъжност от НДСВ. Смята се от гражданите, че е близък на бившия депутат от ГЕРБ и областен координатор на партията (до изпадането му в немилост) Павел Димитров, което пречи на хората край него да се издигат.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Къща се строи отдолу нагоре, а се почиства отгоре надолу.

Какви са приликите и разликите между настоящото тринадесето правителство след промяната и предшестващите го – е рано за отговор. Но за да излязат на улицата за протест срещу него десетки хиляди граждани и да искат оставката му на 14-ия ден след легитимирането му от Народното събрание, е прецедент, който не може да бъде отменен „в движение“.

Протестите на гражданите не са толкова за социални и икономически интереси, колкото за възстановяване на законността и против политическата система, регламентираща беззаконията на така наречените политици.

Снимки:
интернет

Въра
Сила
Суверенитетъ